De Levende Jezus openbaart Zich

(Tweede deel)

Psalm 118:11
Psalm 119:65
Psalm 25: 4,7
Psalm 56: 6
Psalm 21: 4,5

Schriftlezing: Lukas 24: 25-35

Tekst: Lukas 25 - 35

Geliefde gemeente, wat is de Heere Jezus toch een goede Herder, hè! Heb je dat ook al ervaren in je leven? En Hij is niet alleen de goede Herder, die Zijn leven stelde voor Zijn schapen, Hij is ook zo'n getrouwe Herder. Want die schapen, voor wie Hij Zijn leven gegeven heeft, die zijn zo dwaalziek. Ze kunnen bij tijden zo weer afdwalen van de goede Herder. Maar wat doet Hij dan? Dan zoekt Hij ze weer op. En Hij laat ze niet ronddolen, ook niet als ze weer in een hernieuwd zielsverdriet komen. Waarom toch? Waarom gaat Hij in Zijn trouw elke keer weer op zoek naar schapen die afgedwaald zijn? Omdat Hij ze zo lief heeft! Dat is het! Hij heeft die schapen gekocht met Zijn dierbaar bloed. Voor hen is Hij dat Lam dat ter slachting werd geleid. Voor hen is Hij is gestorven op het altaar van het kruis. En toen heeft God de Vader Hem als de grote Herder der schapen weer uit dood weder gebracht. Om vervolgens die schapen te gaan onderwijzen, ook die daar ronddolen in zielsverdriet en geestelijke onkunde. Om hen te onderwijzen waarom Hij lijden moest. En dat het alzo moest gebeuren. Kijk, en daarom is Hij ook verschenen aan die twee wandelaars op weg naar Emmaüs. Hij zocht ze op. Hij lokte ze uit. En door de liefde gedreven ging Hij naar die mensen toe, om hen te verlossen uit vele banden. Want ja, daar zaten ze in bekneld. Banden van verdriet, banden van gemis, ja, ook banden van ongeloof. En van het niet verstaan van de Schriften, die juist van Christus kruisdood spraken. Gisterenmiddag hoorden wij van Zijn opzoekende liefde. En hoe Hij naar die twee Emmaüsgangers gegaan is. En hoe Hij Zich bij hen voegde en hoe Hij hen uitlokte met die vragen. En terwijl Hij dat deed hield Hij Zich in Zijn wijsheid nog een ogenblik verborgen. En Hij liet ze spreken, Hij liet ze hun hart uitstorten. En toen ze alles verteld hadden, toen ze als het ware met een laatste snik hebben gezegd: 'Maar Hem, die lieve Heere Jezus, zagen ze niet'. Toen was het de tijd dat Jezus ging spreken. En wat zei Hij toen? Wat ging Hij toen zeggen? Daar gaan we vanmorgen naar luisteren. En ook voor deze morgen is het thema van de prediking

"De Levende Jezus openbaart Zich".

Gisterenmiddag de eerste twee gedachten, vanmorgen de derde en de vierde gedachte.

1. Zijn opzoekende Liefde
2. Zijn uitlokkende vraag
3. **Zijn Schriftuurlijk onderwijs**
4. **Zijn rijke Paaszegen**

Inderdaad, de Heere Jezus begon te spreken. En dan moet je stil zijn, hè? Dan moet je heel eerbiedig luisteren naar wat Hij gaat zeggen. En gemeente, als de Heere Jezus gaat spreken, als Hij Zijn mond gaat openen, dan komt er uit Zijn mond niets anders dan loutere wijsheid voort. Zo zingt de dichter van psalm 49. Maar let op, als Jezus loutere wijsheid gaat spreken, dan is dat altijd gepaste wijsheid. Wanneer de Heere Jezus met Zijn onderwijs komt, dan zijn Zijn woorden altijd gepast. En dan zijn het wel eens woorden die je totaal niet verwacht zou hebben. Dan zijn het wel eens woorden die haaks staan op datgene wat je zo graag zou willen horen. En dat hebben die twee Emmaüsgangers ook ervaren. Want toen Christus Zich bij die twee bedroefde mensen had gevoegd en Hij hun smart en hun gemis gepeild heeft, ach wat zou je toen van Hem verwacht hebben? Wat zou je misschien verwacht hebben, nu Hij ze helemaal heeft laten uitspreken. Nu ze als het ware helemaal aan de grond gekomen zijn? Dat Hij dan zou zeggen: Hier ben ik. Dat Hij op dat moment hun naam zou noemen, zoals Hij dat ook bij Maria Magdalena gedaan heeft, daar in de hof van Jozef van Arimathe? Maar nee, dat deed de Heere hier niet. Hij gaat altijd weer een weg die je niet zou verwachten. Nog nam Hij hun verdriet niet weg. Nog vervulde Hij hun gemis niet met Zichzelf.

Maar waar kwam Hij dan mee? Met een bestraffing. Dat is ook wat. Dan wordt je op Pasen bestraft. Daar zit je misschien helemaal niet op te wachten. ‘O, onverstandigen en tragen van hart’. Moet je toch eens even indenken, gemeente. Ze hebben heel hun hart uitgestort. Ze hebben die Vreemdeling in het binnenste van hun hart laten kijken, als mensen die Jezus waren kwijtgeraakt. Als mensen die met Hem alle hoop verloren hadden. En dan gaat die Vreemdeling hen aanspreken, en wat is het eerste wat Hij zegt? Jullie zijn onverstandig, jullie zijn tragen van hart. Wat wil de Heere nou met deze twee woorden openleggen? Wat wil Hij met deze twee woorden bereiken?

Nou, het eerste wat Hij tegen deze twee mensen zegt, is jullie zijn onverstandig. Weet je wat dat betekent, heel eenvoudig? Jullie hebben je verstand niet gebruikt! Dat verstand, wat ze van de Heere ontvangen hadden, en wat in deze twee mensen al een verlicht verstand is geworden. Want, het waren wederom geboren mensen. Maar wat bedoelt de Heere dan, dat deze twee kinderen van God toch nog onverstandigen zijn? Ze gingen niet op een verstandige wijze met Zijn geopenbaarde woorden om. Wat was er dan mis? Waar zat het bij die mensen op vast? En misschien is dat

vanmorgen een ontdekkende les voor die of gene in ons midden. Kijk, straks gaat de Heere Jezus de Schriften openen. En dan gaat Hij vanuit de Schriften licht laten schijnen over Zijn lijden en Zijn sterven. Maar dan moet u eens opletten hoe dat in deze geschiedenis beschreven staat, namelijk in vers 27. En daar heb je het weer, het zijn die kleine woordjes die zoveel zeggen, en waar je juist zo makkelijk overheen leest. Want wat gaat Christus doen, als Hij de Schriften gaat openen? Hij gaat spreken over ál de profeten. Hij gaat spreken over ál de Schriften. Tot twee keer gebruikt Hij dat kleine woordje 'al'. En als Hij daar nu zoveel nadruk op legt, terwijl Hij zulke ontdekkende woorden tegen deze twee mensen spreekt, dan moeten we daaruit concluderen dat ze dat nu net niet gedaan hebben. O jawel, ze kenden wel de boeken van het Oude Testament. Ze kenden de boekrollen van Mozes. Ze wisten wel wat de profeten hadden verkondigd. En ze kenden ook de psalmen. Maar weet u wat deze mensen nu gedaan hadden, weet u waar deze mensen in verstrikt raakten? Ze waren eenzijdig met het Woord van God bezig. En dat is een les! Dat is best een ontdekkende les. Want ook na ontvangen genade kunnen kinderen van God selectief met het Woord omgaan. Ook na ontvangen genade kunnen ze zo eenzijdig naar Gods Woord luisteren, net als die Emmaüsgangers. Want er zijn aspecten in dat Woord van God die ze niet verstonden. En wat is dan het gevaar, dat als je iets in het Woord van God niet verstaat, dat je het wat makkelijk opzij kan schuiven. Ja, ook na ontvangen genade, hoor. En waar zat het bij deze twee mensen uit Emmaüs nou op vast? Ze waren blind voor het onderwijs dat sprak van een lijdende Borg. Zij misten het juiste zicht op Zijn lijden en sterven, terwijl de Schriften er overduidelijk van spraken, ook het Oude Testament. Maar weet je wat ze deden? Ze namen de moeite niet om het wel te mogen verstaan. Ze waren onverstandig en daarom traag van hart om te geloven. Doordat ze op een onverstandige wijze met het geopenbaarde Woord van God zijn omgegaan, raakten zij verstrikt in de strikken van onkunde, van geestelijke onkunde. En wat is dan het gevolg? Dat het geloof en het vertrouwen in Christus gaat ophouden. Dat er een belemmering ontstaat in de ziel waardoor er geen opwas kan komen in de kennis en de genade van de Heere Jezus Christus. Zo lag het bij deze mensen. Ze waren traag van hart om te geloven, wat Christus allemaal had laten voorzeggen over Zichzelf in de boekrollen van het Oude Testament.

En ligt daar misschien niet voor die of gene in ons midden de oorzaak dat er zo weinig geloofskennis van de Heere Jezus gekomen is. Ga je misschien ook zo selectief met het Woord van God om? Ja, hoe dan? Dat je altijd maar bezig bent en nog steeds bezig bent om in het Woord van God aansluiting te vinden bij datgene wat er geweest ís. En dat je het zo graag wil uithouden om maar verklaard te worden vanuit het Woord, en gevoelig gesteld te zijn vanwege de genade die de Heere eerder gegeven heeft. Want dat is zo aangenaam. Zo kun je wel van kracht tot kracht voortgaan, en zo wil je het ook. Maar o, als je dan in het Woord van God iets leest waar je niet bij kunt, wat te groot is, of je hoort daarover in de prediking van het Woord, dan is het gevaar aanwezig om dat wel te horen maar onverstandig mee om te gaan, en daarmee traag van hart te blijven om te geloven. O, ook Gods

kinderen kunnen soms zo selectief luisteren, zo selectief lezen. En echt, vroeg of laat brengt dat je ziel in een duisternis. Want het komt niet verder in het geestelijke leven. En in plaats daarvan, dat er zekerheid zou komen door het Woord en uit het Woord, komt er juist twijfel en onzekerheid. Want je zit altijd maar te wroeten in jezelf en je wil in het Woord altijd maar weer aansluiting vinden bij datgene wat er tot nu toe is geweest. Ja, dan is het je eigen schuld als er blokkades zijn die de opwas in de genade belemmeren. En is het dan niet gepast dat die trouwe Heere Jezus, want dat blijkt hieruit, gaat zeggen 'onverstandigen, tragen van hart om te geloven'? Zo lag het bij die Emmaüsgangers, omdat ze niet al de Schriften verstonden, met name die gedeelten die juist spraken van het lijden en sterven van Christus. En omdat ze dat niet verstonden waren ze ermee vastgelopen. Ze waren helemaal vastgelopen met de kruisiging van Christus op Goede Vrijdag, ze waren ook helemaal vastgelopen met Zijn sterven en Zijn begrafenis. En daarom was met Hem al hun hoop vergaan. Want ze hebben niet verstaan dat dit alles vervulling was van de Schriften.

Maar daar kwam nog iets bij, er was nog iets wat ze niet verstonden. En dat ook lag aan henzelf. Want wat gaat de Heere Jezus zeggen? Dat Hij alzo 'moest' lijden. De nadruk ligt op dat woordje 'moeten'. Hij moest lijden. Hij moest sterven. Hij moest nederdalen ter helle. Hij moest sterven om de schuld te betalen. En weet u wat deze twee mensen uit Emmaüs misten? Een verdieping in de kennis van hun ellende. Ze hadden zichzelf wel als zondaren leren kennen. Jawel, die Petrus die ze ongetwijfeld gekend hebben, konden ze heel goed verstaan toen die een keer uitgeroepen heeft: 'Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens'. Ja, dat waren die Emmaüsgangers ook. Zondaren. Maar weet u wat de Heere gaat leren op de school van vrije genade? Dat je met de zonden, die je tegen God gedaan hebt, in de schuld staat voor God. Schuld vanwege je zonden. Ook dat hoort bij de lessen die de Heere geeft. Dat je schuldenaar wordt voor God. En dat God betaling eist voor die schuld, die je gemaakt hebt door je zonden. En gemeente, dat kan in het begin van het geestelijke leven nog best wel eens in de nevelen gehuld liggen. Dat kan in het begin van het geestelijke leven nog best wel verborgen liggen. Je voelt je wel zondaar en je hebt er wel verdriet over. Maar dat je daarmee ook schuldenaar bent en dat je een hemelhoge schuld hebt opgebouwd, dat is een verdieping. Het staat ook in de Schriften, in de wetten van Mozes. Dan zegt de Heere, door middel van Mozes tot het volk 'Spreek tot de kinderen Israëls, wanneer een man of vrouw iets van enige menselijke zonde gedaan zal hebben, overtreden zal hebben, een overtreding tegen de Heere, zo is die persoon schuldig!' Zie je het verschil? Door de zonde schuldig voor God! En deze wederom geboren mensen uit Emmaüs waren daar nog blind voor. En daarom was er in het leven van deze mensen geen plaats voor een schuld-betalende Borg. Weet je wat deze mensen niet verstonden? Ze dachten er niet aan dat zij zelf, door hun schuld, Zijn kroon hadden gevlochten en Zijn beker gevuld. Je raakt op de school van vrije genade niet uitgeleerd in het stuk van de ellende. Dat is geen gepasseerd station. Maar de Heere laat dat functioneren in het leven van een mensenkind. Waarom? Om des te heerlijker te laten

zien wie Hij is voor doodschuldige zondaren. Kijk en daarom kwam Hij met deze scherpe woorden. 'O onverstandigen en tragen van hart om te geloven, al hetgeen door de profeten gesproken is'. Ja, dan daalt Hij altijd af naar de diepte van hun schuld. De diepste oorzaak van hun schuld voor God? En wat is dat? Ben je daar ook al aan ontdekt? Wat is nu de diepste oorzaak dat je in de schuld staat bij God? Dat is je ongeloof. Dat verdoemelijke, goddeloze ongeloof. En ook over die zonde, juist over deze zonde, stapt die Heilige grote God niet zomaar heen. Dus wat doet de Heere nu met die scherpe aanspraak 'onverstandigen, tragen van hart'? Hij gaat eerst de wond openleggen in het leven van deze mensen, zodat ze met recht schuldig voor God worden. En dat gebeurt ook. Nee, we lezen dat niet direct met zoveel woorden in deze geschiedenis, en toch blijkt het duidelijk. Want als de Heere Jezus, Die nog steeds voor hen een Vreemdeling is, hen aanspreekt als 'onverstandigen, tragen van hart om te geloven', dan spreken ze Hem niet tegen. Dat had gekund! Het had zomaar in hun hart kunnen opkomen: wat denkt die Vreemdeling wel, om ons zo aan te spreken. Maar niets hoor ik daar van. Ze zwijgen, ze spreken Jezus niet tegen.

En straks zullen we die bekende woorden uit hun mond horen: 'Was ons hart niet brandende als Hij tot ons sprak en als Hij de Schriften opende'. Dus dat brandende hart ontstond niet alleen toen de Schriften geopend werden, maar dat brandende hart ontstond al vanaf het eerste moment dat Christus, weliswaar als een Vreemdeling, tot hen begon te spreken. En dan blijkt dat het woordje 'brandende' tweeërlei functie heeft gehad in hun leven. Zoals dat ook blijkt uit de grondtekst. Want de eerste betekenis van het woordje 'brandende' is 'met vuur vergaan'. O, toen die scherpe woorden op hen afkwamen: 'o onverstandigen en tragen van hart om te geloven', werden met dat scherpe woord in één ogenblijk al hun tegenwerpingen als het ware verschroeid, weggebrand. En konden ze er niets tegenin brengen, ze wilden er ook niets tegenin brengen. Maar ze zagen het, hoe dwaas, hoe dom, hoe onkundig, hoe ongelovig zijn we tot hiertoe geweest. Ze werden in de schuld gezet vanwege hun ongeloof, vanwege hun onverstand, vanwege dat trage in hun hart. Heb je zo wel eens onder Gods Woord gezeten? Is zo dat Woord wel eens als een scherp woord naar binnengegaan, waar al je tegensprekingen werden verbrand. En je niets, niets meer durfde inbrengen tegen God, maar dat je ging buigen en ging zeggen: 'O God, het is waar, zo onverstandig, zo traag van hart, zo ongelovig, Heere, met alles wat ik meende te hebben heb ik niets anders gedaan dan schuld met schuld vermeerderd.

Maar hoe dan verder? Hoe dan verder, als je niets meer overhoudt dan schuld en onkunde in je ziel? Kijk eens naar deze twee mensen. Het is er alleen maar hopelozer op geworden. De smart is door de woorden van die Vreemdeling alleen maar verdiept. Hoe zullen ze hieruit verlost kunnen worden? Hoe zullen ze verlost kunnen worden van dat trage, dat onverstandige, dat ongelovige? Hoe zullen ze verlost kunnen worden van hun schuld? Maar kijk nou toch eens, luister nou toch eens wat Jezus hier doet! Hij gaat niet weg, Hij laat ze zo niet achter, maar Hij gaat verder spreken. Want Hij weet

wel hoe het nu in het hart van deze twee mensen gesteld is. Hier kan alleen Hij verlossing schenken. En dat doet Hij ook. Wat gaat Hij doen? Nu gaat Hij op Zichzelf wijzen. En al houdt Hij Zich nog verborgen, maar hier, laat ik het zo maar zeggen, gaat Christus over Christus spreken. Hij gaat die mensen vertellen dat Christus moest lijden en moest sterven. Dat was naar het Recht van de Vader. Er moest betaald worden voor de schuld. De straf der zonde moest gedragen worden. Het kon niet anders dan zo. O, nee, geen mens met schuld zal voor God kunnen bestaan, tenzij dat Christus de schuld gaat betalen. Zonder bloedstorting is er geen vergeving. De weg van Jezus' kruisdood was echt de énige weg om met God verzoend te kunnen worden. Het was de enige weg om tot heerlijkheid in te gaan. Om de hemel in te gaan en daar een plaats te bereiden voor die ganse Kerk, die in zichzelf zo'n arme zondaar is. En dat alles tot eer van God. Zo begon de Heere Jezus te spreken, zo begon Hij Zichzelf, stapje voor stapje, te openbaren. Hoe? Door het Woord! Het was net alsof Hij deze twee onkundige, schuldige zielen bij de hand nam, en hen leidde door de geschriften van het Oude Testament. En wat zal Hij allemaal gezegd hebben, gemeente? Hoe zal Hij Zichzelf verklaard hebben aan deze twee Jezus-missende mensen?

Nee, Lukas vertelt het niet concreet. En toch, we kunnen er ons wel een voorstelling van maken. Als we maar heel dicht bij de Schrift blijven. In vers 27 staat dat Christus begon met Mozes. Dat zijn die eerste boeken die Mozes geschreven heeft, waarvan het eerst Genesis is, toch? En wat denkt u, gemeente, zou de Heere Jezus in dat Bijbelse onderwijs nou niet begonnen zijn waar Zijn Vader begonnen is? En waar is God de Vader begonnen? Is dat wel eens een wonder geworden, wat het eerste woord was toen Adam en Eva bevend voor Gods rechterstoel werden gedaagd, na hun diepe val in het Paradijs? Toen klonk daar voor het eerste in een diepgevallen wereld, dat Goddelijke 'Ik zal'! Bij God vandaan. Ik zal vijandschap zetten tussen u en deze vrouw, tussen uw zaad en haar Zaad. Datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult Het de verzenen vermorzelen. O, daar is de Heere Jezus ongetwijfeld ook begonnen, vanuit de boeken van Mozes. Alsof Hij zei: Zeg lieve vrienden, weten jullie nog wat God gesproken heeft tot Adam en Eva, toen ze net gevallen waren? Christus zal komen, Hij zal de duivel overwinnen, Hij zal zijn kop gaan vermorzelen. Maar die duivel zal het ook voor elkaar krijgen om de verzenen van Christus te vermorzelen. En ziet dat niet op het lijden van Christus?

En wat zal de Heere Jezus nog meer verklaard hebben? Zal Hij ze niet gewezen hebben op de offerdienst in het Oude Testament? Zal Hij niet gezegd hebben: Lieve vrienden, elk jaar was daar de grote Verzoendag, en dat is afgelopen Vrijdag vervuld. Hij is de profeten gaan openen. De vroege profeten, zoals de Joden de boeken Samuel en Koningen zien, maar ook de latere profeten. Vanaf de profeet Jesaja tot Maleachi toe. O, zal Hij Jesaja 53 geopend hebben? Zal Hij die twee mensen niet toegeroepen hebben: 'Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld. En de straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden'. En dan al de andere Schriften,

waaronder de Psalmen. Zal Hij niet gewezen hebben op Psalm 22, psalm 40, psalm 69. Hoe waren die boekrollen niet met Zijn Naam vervuld! Wat spreken ons de psalmen ook zo rijk van Christus, ook van Zijn diepe vernedering. Ja, heel dat Oude Testament spreekt van Christus, van Zijn moeten, van Zijn gehoorzaamheid aan Gods recht. En dat Hij op deze wijze Zijn Kerk zal verlossen. En al deze Schriften spreken niet alleen van wat Jezus Christus voor Zijn Kerk zou gaan doen, maar openbaren ook zo duidelijk hoe Hij dat gaat toepassen in het hart van een zondaar. Kijk, dat onderwijs, dat Schriftuurlijke onderwijs, dat gaf nou die Vreemdeling aan die Emmaüsgangers.

En wat gebeurde er toen? Weet je het misschien uit eigen ondervinding? Wat er dan gaat gebeuren? Als je levend gemaakt bent? Die twee mensen hebben dat Woord ingedronken. Christus opende niet alleen de Schriften, maar Christus opende ook dat hart voor dit onderwijs. Hij nam al die voorhangsels van onkunde, van onverstand, van traagheid om te geloven weg. Hij scheurde het middendoor. En toen kon dat Woord naar binnen, in dat hart. Toen werd dat Woord van die Vreemdeling zo aangenaam. Toen werden de snaren van hun ziel geraakt. Het was zoet als honing. Toen werden hun harten brandende gemaakt.

Dan kom ik bij de tweede betekenis van dat woord ‘brandende’. O ja, in hun hart was het vuur van Gods Geest al ontstoken in het moment dat ze wederom geboren werden. Er was geloof gekomen, ja. Maar door al dat onverstandige en dat trage was dat geloof zo ingezonken. En was het niet meer in hun ziel dan een rokende vlaswiek. Maar door dat horen van dat rijke onderwijs uit het Woord kwam er weer licht. Er kwam weer vuur. Want de Heilige Geest druppelde de olie van het Woord in hun zielen. En toen begon het weer te branden. Want niet alleen hun hart werd verklaard, maar bovenal werd de Christus in hun hart verklaard. En zo maakte Christus plaats voor de Paaszegen.

Dat brengt ons bij onze laatste gedacht. Zijn rijke Paaszegen. Als je zo toch eens onder het Woord mag zitten, gemeente, dan gaat de tijd snel hè. Heb je dat ook wel eens ervaren in de kerk. Dat die anderhalf uur dat je in de kerk zit soms veel te snel gaat. Als je vanuit het Woord je naam hoort noemen. Maar meer nog als je uit datzelfde Woord die éne Naam, Die onder de hemel gegeven is tot zaligheid, mag horen verklaren. Dan kan het wel eens zijn dat, wanneer je in Gods huis zit, de dienaar van het Woord veel te vroeg amen zegt. Zo was het ook met die twee wandelaars naar Emmaüs. Normaal gesproken, als je een beetje doorliep, dan kon je het in tweeëneenhalf tot drie uur redden om van Jeruzalem in Emmaüs te komen. Maar bij het nauwkeurig lezen van deze geschiedenis hebben ze er veel langer over gedaan. Ze zijn rond de middag vertrokken, laten we maar zeggen net na twaalven. En toen het donker werd kwamen ze in Emmaüs aan, toen de avond was gedaald. Toen de nacht begon naar Joodse begrippen, en dat was om 6 uur, aan het einde van de middag. Wat hebben ze er lang over gedaan, maar het was niet te lang. Weet je waarom niet? Waarom was die

reis nou niet te lang? Jezus was aan het Woord. En Hij ging Zichzelf verklaren en hun hart openleggen. Dan is het niet teveel om onder Gods Woord te zitten, zelfs niet voor de vierde keer rondom de Paasdagen. Dan ben je er zo graag, want Hij is erbij! Hij heeft Zich erbij gevoegd en Hij gaat spreken. Zo was het bij die Emmaüsgangers. Al wandelende gingen ze voort, dan stonden ze weer even stil, dan reisden ze weer verder. Nee, het was niet te lang, het was een aangename reis, het waren gezegende uren. Hun harten brandden en een wonderlijk vermoeden begon te gloren in hun ziel. Jezus was bezig om Zichzelf te verklaren en daarmee de Paaszegen weg te schenken. Het was met de harten van die Emmaüsgangers precies als met die akker waar de dichter van Psalm 65 over zong. 'Het land bezoekt Gij met Uw zegen, en door U drooggemaakt verrijkt Gij het grotelijks met Uw regen, die tot de wortel raakt'. Eerst maakte Christus dat hart van die mensen droog, om het vervolgens rijk te verkwikken met de regen. Eerst ontdekte Hij aan hun schuld, vanwege hun onverstandigheid en traagheid om te geloven, om vervolgens door Gods Geest Zichzelf toe te passen in die harten. Zodat ze Hem leren kennen als de Levende Jezus, Die opgewekt is uit de doden. O, dat onderwijs uit de Schriften gaf zo'n brandend hart, dat ze zeer aan die Vreemdeling werden verbonden. Ken je dat ook? O, dan kun je onder het Woord zitten als een arme zondaar, met een leeg hart en een verzondigd leven, met schuld voor God. En dan hoor je vanuit de Schriften de Christus verklaren, Die gekomen is om je uit alle benauwdheid te verlossen, en om je schuld te betalen. Dan kan het misschien voor je waarneming ver weg lijken en durf je nog niet met zoveel geloofsvrijmoedigheid te zeggen: 'Deze is Mijn schuld-betalende Borg'. Maar dat er zoveel van Hem uitgaat dat je ziel begint te branden, te branden van verlangen naar Hem. En op een onverklaarbare wijze wordt je steeds sterker, steeds inniger aan die Persoon verbonden, Die in de Schriften aan je verklaard wordt.

Dan kun je deze twee mensen zo goed begrijpen, als ze eindelijk in Emmaüs aankomen, bij hun woning, en de Heere Jezus doet alsof Hij verder wil reizen. Wat gebeurt er dan bij die twee mensen uit Emmaüs? Ze doen iets heel wonderlijks, wat Gods kinderen kennen in het geestelijke leven. Zij dwingen Hem te blijven. Ze willen Hem als het ware vasthouden. O, ze zijn bang om dat aangename onderwijs van deze Persoon kwijt te raken. Ze zijn bang om deze Persoon kwijt te raken, waar zoveel van uit gaat. O, ze zouden Hem vast willen houden. Zo kan het wel eens zijn in het geestelijke leven, dat je Hem vast wilt houden. Nou, bidt er maar om, als Hij zo nabij is, want het is toch echt dikwijls de praktijk 'zo genoten, zo weer toegesloten'. Maar die Emmaüsgangers, zij dwongen die Vreemdeling bij hen te blijven. Het is net als bij Jakob in Pniël: 'Ik laat U niet los, tenzij Gij mij zegent'. Een bekende dichter, Johannes Groenewegen, heeft het wel eens heel mooi en heel teer onder woorden gebracht, wat hier eigenlijk gebeurt.

't Was een volk dat wist te binden,
d' Allerhoogste met geweld;
Ze dwongen God en bleven vrinden.
Ja, de Koning was gebonden

Op Zijn schone galerij,
En van liefde zelfs verslonden;
Dit was wonderlijk voor mij

Wat doet Groenewegen? Hij grijpt terug naar het Woord, naar een diep Woord uit Hooglied 7:5. 'De Koning was gebonden op de galerijen'. Wat moeten we ons daar nu bij voorstellen? Die koning was heilshistorisch Salomo, en onze kanttekenaren zeggen dat hij hier het beeld is van Christus. En dan moet je het zo voorstellen, jongens en meisjes, zo'n huis uit de tijd van de Bijbel had rondom het huis een galerij. En als dan de koning aan de ene kant van dat huis was en hij wilde van het achterste vertrek naar het voorvertrek, dan liep hij om dat huis over de galerij om zo naar binnen te gaan. En terwijl die koning over die galerij loopt ziet hij halverwege die galerij zijn bruid staan, en dan kan hij niet meer verder. Het is net alsof die bruid de weg van de bruidegom belemmert om verder te lopen, naar het andere vertrek van zijn paleis. Alsof de koning gebonden, vastgebonden op dat plekje was, waar die bruid zich bevond, zodat hij niet bij haar vandaan kon gaan. Dát, dat gebeurt hier. Gebeurt het misschien ook vanmorgen in uw hart? 'Ik laat U niet los, tenzij dat Gij mij zegent'. Dat je zo voor de voeten van Christus gebracht bent, dat Christus niet verder lopen kan, maar dat Hij Zich moet openbaren. Ja, de Koning was gebonden aan zijn schone galerij, ja de liefde was gebonden, het was wonderlijk voor mij.

En daarom ging Christus mee naar binnen, vers 29. 'En Hij ging om met hen te blijven'. En dan gebeurt het ene wonder na het andere. Want wat zou je verwachten? De Heere Jezus is hier gast en die Emmaüsgangers, waarvan Kleopas de man was, laten we dat maar aannemen, is de gastheer. Je zou verwachten dat die Emmaüsgangers de maaltijd gaan klaarmaken en hun gast gaan dienen met het voedsel. Maar alles wordt omgedraaid. Daar gaat Christus de positie innemen van de Gastheer en dan worden die Emmaüsgangers Zijn medegenoten, Zijn gasten. Jezus neemt het brood en Hij zegent het. Weet je wat de Heere Jezus toen deed? Hij heeft Zijn ogen opgeslagen naar de hemel, naar Zijn Vader, Die Hem weliswaar verbroken had aan het kruis van Golgotha. Maar Diezelfde Vader, Die Hem opwekte uit de doden, vraagt Hij: 'Vader, wilt U nu de Paaszegen toepassen in de harten van deze, Uw kinderen. En zo werd het tot een Paaszegen voor de Emmaüsgangers. Christus breekt het brood nadat Hij het gezegend had. Nadat Hij de zegen van de Vader erover gevraagd had. En Hij gaf het aan die twee inwoners van Emmaüs. Toen, op dat moment, werden hun ogen geopend en zagen zij niemand, dan Jezus alleen.

Wat deed de Heere Jezus? Heel dat Schriftuurlijk onderwijs, wat Hij onderweg had gegeven, bracht Hij samen tot een daad. En dat zal toch een wonder zijn, als dat vanmorgen ging gebeuren. Als het onderwijs van de achterliggende dagen, van de achterliggende tijd, deze morgen tot een daad werd. Welke daad? Dat God in Christus het door Zijn Geest gaat toepassen in het hart. Zoals die twee Emmaüsgangers het brood mogen nemen, het op mochten eten, en het één werd met hen, met hun lichaam. Nee, we

moeten dit niet gaan uitleggen als het Heilig Avondmaal, maar we moeten dit zien als een teken, als een teken van toepassing van het onderwijs dat Christus gegeven heeft vanuit het Woord. Met het breken van het brood sprak de Heere Jezus tot die mensen: 'Ik ben het, Die met u spreek'. En daar gaf de Heilige Geest zoveel geloof bij, dat deze twee mensen in Emmaüs het verband ontdekten tussen dat gebroken brood en die Persoon van Wie ze het ontvingen, namelijk Christus. Toen ging hun een licht op, toen werd het toegepast in hun hart. God de Vader heeft Christus laten verbreken, Hij heeft Hem verwond voor hen. En Christus heeft Zijn bloed gegeven tot vergeving van alle zonden, tot betaling van hun schuld. O, in dat breken van het brood zagen deze twee mensen door het geloof, dat Christus inderdaad lijden moest, om zo tot heerlijkheid in te gaan. En dat Christus hen onderwezen had, dat Hij hun harten brandende gemaakt had en dat Hij Zich hier op deze wijze aan hen openbaarde. Toen ging het zingen in hun ziel. 'De Heere is waarlijk opgestaan'! Hij was er weer, en hoe! Als de opgestane Heere. Als de Levende Jezus, als de opgewekte Zaligmaker, die vrede aangebracht heeft door het bloed des kruises, en zo verzoening teweeggebracht heeft met God. En dat voor onverstandigen, tragen van hart om te geloven. O, gemeente, toen gingen de registers van hun ziel open. Dat gelooft u toch wel? 'Zo ver het west verwijderd is van het oosten, zo ver heeft Hij om onze ziel te troosten, van ons de schuld en zonden weggedaan'. O, dat gebroken brood, o die lieve Heere Jezus Christus. Hij wilde sterven voor hen, tot hen, om hen. Hoe zullen ze dat brood gegeten hebben? Ik geloof vast, met een waar zaligmakend geloof. Toen ervaarden ze gemeenschap met een Levende Jezus. En waar een mensenkind door een waar geloof gemeenschap oefent met een Levende Jezus, daar kun je niets anders meer dan uitroepen:
'Mijn Heere, en mijn God'. Door uw striemen, Heere Jezus, is mij de genezing geworden. En de straf die ons de vrede aanbrengt was op U. U bent voor ons de dood ingegaan, U hebt mij, goddeloze zondaar, op deze wijze met God willen verzoenen. Wat een Pasen, gemeente! Wat een rijke Paaszegen kregen deze twee mensen in Emmaüs.

Ja maar, dominee, daar staat ook nog wat anders in vers 31: 'En Hij kwam weg uit hun gezicht'! Raakten ze de Heere Jezus dan toch weer kwijt? Raakte ze de Paaszegen dan kwijt? Absoluut niet! Want Christus was in hun hart, door Zijn Geest. Hier zie je dat Pasen onlosmakelijk verbonden is met Hemelvaart en Pinksteren. Want Christus zal niet lijfelijk op de aarde blijven. Hij gaat naar de hemel. Maar naar Zijn Geest zal Hij op de aarde blijven, in het hart van Zijn kinderen. En al was Hij zichtbaar weg, het was waar in hun leven: 'Het geloof nu is een vaste grond van de dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken die men niet ziet'. O, enkele uren geleden moesten ze met smart zeggen: 'Maar Hem zagen ze niet'. En nu Hij lijfelijk voor hun ogen weggenomen is, zien ze Hem toch. En geloven ze: 'Zalig zijn zij, die niet gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben'.

Nog één ding vanmorgen, gemeente. Toen bleven die twee daar achter, en hun ziel was vervuld met hun Levende Jezus. En wat zie je dan gebeuren?

Dan trekt het leven naar het leven. Dan willen ze niets liever, dan om met deze rijke Paaszegen onder Gods kinderen te willen zijn. En daarom gaan ze terug, weer die 11 kilometer terug, naar de anderen, in de opperzaal te Jeruzalem. En als ze daar na die lange reis weer aankomen, en ze hun hart willen uitstorten voor hen om te vertellen welke grote dingen de Heere aan hun ziel gedaan heeft, klinkt het uit de opperzaal hen al tegemoet: 'De Heere is waarlijk opgestaan en is van Simon gezien'. Wat moet dat een gezegende avond geworden zijn, op die zondagavond daar in Jeruzalem, toen dat volk vergaderd was. En toen even later Jezus opnieuw in hun midden was, vloeiden de harten ineen vanwege die opgestane Christus. Daar is het waar geworden in die opperzaal: 'Met hoort der vromen tent weergalmen, van hulp en heil ons aangebracht. Daar zingt men blij met dankbare psalmen, Gods rechterhand doet grote kracht'. Kun je het ook meezingen? Zou je ook bij dat gezegende gezelschap willen zitten, vandaag, op tweede Paasdag? Misschien wel vanuit het gemis, misschien vanuit het bezit. Maar hoe dan ook, met dat brandende hart, met een hart dat vervuld is met de liefde van Christus en liefde tot Christus. Hij alleen kan onderwijzen, Hij alleen kan verlossen, Hij alleen kan vertroosten. Want, Hij leeft, en Hij heeft het beloofd: 'Daarom zult u ook leven'. En waar daar iets van ervaren wordt kun je instemmen met de dichter: 'Gij, het is allemaal 'Gij' gemeente, Gij hebt mij ziel beveiligd voor de dood. Gij richt mijn voet dat hij zich nimmer stoot. Gij zijt voor mij een schild in alle nood. Gij, ja Gij alleen, hebt mijn smart verdreven'.

AMEN